

Veliki prilog: Prijeti li Hrvatskoj demografska katastrofa?

 hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/29256-veliki-prilog-prijeti-li-hrvatskoj-demografska-katastrofa.html

April 25, 2018

Naši suradnici o negativnim demografskim trendovima

U vrijeme dok se društvo iscrpljuje ideološkim bitkama, potaknutim inzistiranjem na ratifikaciji tzv. Istanbulske konvencije, Hrvatska se doslovce demografski prazni. Tijekom nedavnog posjeta Šibensko-kninskoj županiji Predsjednica Republike Kolinda Grabar Kitarović tako je upozorila da se samo prošle godine iselilo 80.000 ljudi. Tomu treba dodati da je Hrvatska već dugo i zemlja negativnoga prirodnog prirasta, gdje godišnje značajno više ljudi umre nego se rodi.

Demografsku problematiku za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju: fra Miljenko Stojić, prof. dr. sc. Matko Marušić, Stipe Kutleša, Damir Borovčak, Pero Kovačević, mr. sc. Zdravko Mršić, Ivan Jaklin i dr. sc. Ivan Poljaković.

Fra Miljenko Stojić: Krenimo

Kao narod, ali i kao pojedinci, nalazimo se u povijesnom prekretničkom vremenu. Bili smo u ropstvu, ne samo pod jugokomunizmom, stoljećima i sada smo u pustinji. Sloboda je u našim rukama, ali život nije jednostavan. Hod kroz tu pustinju je tegoban, drugi nas narodi ne puštaju na miru, hvata nas malodušnost. Jesmo li sposobni napraviti preokret u svojim životima i u životima svoga naroda?

Naravno, aluzija je ovo na izraelski hod prema slobodi. Donedavno su nam vikali da su nam oni smrtni neprijatelji zbog događaja, stvarnih i nestvarnih, u Drugom svjetskom ratu. No, pokazalo se da prava istina izlazi polako na

svjetlo dana i da nije baš tako crna. Između ostaloga postali smo vojni saveznici. A to onda za sobom povlači i gospodarstvo, i sigurnost, i demografiju, ako baš hoćemo. Sve je to povezano. A što su to Židovi napravili?

Bili su raseljeni po čitavom svijetu ne stoljećima, nego tisućljećima. Onda su 1948. oživjeli svoju državu. Neprijatelji, mnogobrojniji, navalili su sa svih strana. Uspjeli su se obraniti i održati do današnjega dana. U međuvremenu su izbili na prvo mjesto u svijetu po broju školovanih ljudi u odnosu na broj stanovnika. Ali to nije samo

statistički podatak, nego im znanost zbog toga cvjeta. I stalno ih je više. Ne samo zbog rađanja u Izraelu, nego i zbog doseljavanja židovskog naroda sa svih krajeva svijeta.

Nažalost, u ovome se ne možemo mjeriti s našim prijateljima Židovima. Budućnost nam je osigurana samo ako se trgnemo. Nemojmo očekivati da država nešto učini za nas, učinimo mi što možemo. Država je uvijek samo nadogradnja i uvijek će tako biti. Prestanimo kukati i prestanimo tražiti zavjetrinu u nekim tuđim zemljama. Mi, a ne netko drugi, pozvani smo izgrađivati svoju zemlju i predati je budućim naraštajima. Naravno, ovo je općeniti govor jer uvijek postoji i bit će opravdanih iznimaka. Ali nedostatak svijesti o sebi, pomodno slušanje naputaka medija u tuđim rukama u hrvatskom narodu, malodušnost i slično nedopustivi su. To nam kaže ne samo naša narodna povijest, nego i naša vjera. Sličnost je samo da smo i mi ustrojili svoju državu nakon dugih stoljeća, a ostalo je tako različito. Barem za sada.

Pogriješit ćemo ako kažemo da su Židovi sve ovo mogli izvesti zbog svojih bogatih pojedinaca u svijetu. To je samo bila olakšavajuća okolnost i ništa više. Baš kao kod nas u Domovinskom ratu. Odlučujuću ulogu odigrao je, naime, pojedinac. Kod Židova to su bili oni iz kibuca i slični, kod nas to su bili oni kojima nije trebalo slati poziv za novačenje, nego su oni sami krenuli u rat opskrbljujući se na razne načine onim što je potrebno za njega. Kasnije su pridošli i drugi te se moglo doći do pobjede.

Zbog svega toga u ovom povijesnom času razmišljat nam je poput naših dragovoljaca iz prošlog rata, da više ne govorimo o primjerima drugih. Ti dragovoljci ne samo da su zaustavili neprijatelja nego su pokrenuli i razne društvene procese potrebne za uspostavljanje slobodnoga hrvatskoga društva. I dobro je sve to bilo na početku. Ali su na pozornicu stupili odmorni igrači. Mi nismo imali dovoljno takvih te je došlo do zastoja. Odjedanput su se pojavili ličnosti i procesi za koje smo mislili da su odgurnuti u prošlost. Dragovoljce i sve koji su stupali s njima počelo se vješati na stup srama. Trenutno sve jenjava, ali traje.

Plod ovakvih društvenih kretanja je i sadašnji demografski slom. Neprijatelj je prešao u protunapad. Hoćemo li uspjeti izdržati?

Budućnost nam je osigurana samo ako se trgnemo. Nemojmo očekivati da država nešto učini za nas, učinimo mi što možemo. Država je uvijek samo nadogradnja i uvijek će tako biti. Prestanimo kukati i prestanimo tražiti zavjetrinu u nekim tuđim zemljama. Mi, a ne netko drugi, pozvani smo izgrađivati svoju zemlju i predati je budućim naraštajima. Naravno, ovo je općeniti govor jer uvijek postoji i bit će

opravdanih iznimaka. Ali nedostatak svijesti o sebi, pomodno slušanje naputaka medija u tuđim rukama u hrvatskom narodu, malodušnost i slično nedopustivi su. To nam kaže ne samo naša narodna povijest, nego i naša vjera.

Pametno su ovih dana postupili oni koji su viteza viteškog reda Svetog groba jeruzalemskog Željka Reintera zbog pozitivnog glasovanja glede kontroverzne Istanbulske konvencije prijavili nadležnima u Rimu. Dotični očito nije dobro razumio svoju društvenu ulogu i ponašanje te zahtjeve svoje vjere. Svjedočenje svoga kršćanskoga uvjerenja sržna je stvar vjerovanja. To vrijedi i za sve one druge što se busaju u svoja kršćanska prsa, a postupaju kao i Reinter. Nisu vjera i Bog hobi iza kućnih vrata, kako nam neprestano šapće zlokobna Francuska revolucija, nego su duboki životni stav po kojem se postupa. A tada sve postaje drukčije.

Prof. dr. sc. Matko Marušić: Nepovoljnu demografiju strateški treba rješavati orijentacijom na imigraciju, s tim da imigranti prihvate ne samo hrvatsko državljanstvo, nego i hrvatsku nacionalnost

O hrvatskoj demografiji nema smisla ni pisati ni govoriti bez gorljiva hrvatskoga domoljublja. Jer ta tema, ta briga, proistječe iz želje da hrvatski narod opstane i očuva svoju državu. Kritike rasprava o hrvatskoj demografiji ili ometanje, bojkotiranje, ismijavanje, pa i šutnja o njezinim problemima, dakle su pokušaji uništenja hrvatske države. Oni su nam poznati, a to je samo jedna njihova inačica.

O demografskom slomu Hrvatske već sam pisao na portalu HKV-a i rekao sam sve što sam imao reći: („Crna hrvatska demografija i što s njom“). Rekao sam da se iseljavanje ne može spriječiti i da se natalitet ne može bitno povećati. Mogu, ali vrlo teško, uz velike troškove i ne dovoljno stabilno da bi to bio strateški, dakle trajni, odgovor na smanjenje broja stanovnika Hrvatske, koji bi to smanjenje trebao zaustaviti, ili i obrnuti, na povijesnoj razini, na primjer za 50 ili 100 godina.

Gubitak stanovništva nadalje ima negativan utjecaj na raspoloživost radne snage, održavanje mirovinskih fondova, financiranje zdravstva i općenito na državni proračun. Radi se, dakle, o kroničnoj propasti naroda i države.

Problem se ne smije i ne može podcijeniti, ali ne može ga se riješiti galamom, dobrim željama ni planovima za koje nismo sigurni da će biti učinkoviti.

Što treba jasno vidjeti

1. Sve zemlje u tranziciji imaju gubitak stanovništva zbog iseljavanja. Primjerice, Latvija, razvijena i uljuđenija od Objektivno Hrvatsku paniku u odnosu na iseljavanje treba sagledati objektivno, u svjetlu globalizacije svijeta. Ljudi emigriraju i iz svih drugih zemalja, razmjerno ne manje nego iz Hrvatske. Emigriranje se zbiva i u Poljskoj, ali i u Njemačkoj, čak i Velikoj Britaniji i Švedskoj; poznato mi je da se i te zemlje tuže da, na primjer, njihovi liječnici i znanstvenici odlaze u SAD, Australiju i Kanadu. Hrvatske, od 3,5 milijuna stanovnika iseljavanjem na Zapad izgubila je 700.000 stanovnika. To nas ne treba tješiti, ali nas informira da se radi o vrlo raširenoj pojavi. U njoj se moramo posebno dobro snaći, jer smo malobrojni i slabi.

2. Sve razvijene zemlje Zapada imaju gubitak stanovništva zbog niskoga nataliteta. Sve, ili skoro sve, nadoknađuju taj gubitak imigracijom.
3. Imigracija se u pravilu odnosi na druge rase, kulture i vjere.
4. Ne vidim da je i jedna država našla drukčije rješenje koje je riješilo problem. Doduše, mnoge potiču reprodukciju različitim beneficijama, ali ne mogu dokazati da im je upravo to, a ne imigracija, popravila demografsku sliku. Čini se da u tim zemljama mjere poticanja nataliteta više djeluju na imigrante negoli na originalno stanovništvo.
5. Hrvatsku paniku u odnosu na iseljavanje treba sagledati objektivno, u svjetlu globalizacije svijeta. Ljudi emigriraju i iz svih drugih zemalja, razmjerno ne manje nego iz Hrvatske. Emigriranje se zbiva i u Poljskoj, ali i u Njemačkoj, čak i Velikoj Britaniji i Švedskoj; poznato mi je da se i te zemlje tuže da, na primjer, njihovi liječnici i znanstvenici odlaze u SAD, Australiju i Kanadu.

Zašto se ne može zaustaviti osipanje domicilnog stanovništva

1. Žene su se „oslobodile“, idu na visoke škole i rade složene poslove izvan doma i ne žele i ne mogu rađati toliko djece da se održi početna demografska slika. Ne vidim novčane ili druge beneficije koje bi to mogle promijeniti.
2. Puzajuća komunistička revolucija sa Zapada (feminizam, rodna ideologija, zloraba ljudskih prava) dodatno remeti muško-ženske i druge društvene odnose (potiskivanje vjere i braka, brisanje spolnih razlika muškaraca i žena) pa i zdravstveno stanje fertile populacije (promiskuitet, spolne bolesti, pobačaji, kasne

trudnoće). Ni to se ne može zaustaviti niti popraviti.

3. Uvjeti rada na Zapadu su bolji i to je, a ne veće plaće, glavni uzrok emigriranja kvalitetne radne snage. Plaće su tamo, gledano razmjerno prema svim troškovima života, jednake ili manje nego u nas.

Što se zbiva s emigrantima

Jako griješe oni koji emigriraju, jer u tuđoj zemlji padnu barem za jednu društvenu klasu niže nego kod kuće; uvijek su stranci, djeca im ostaju tamo i izgube ne samo nacionalni, nego i obiteljski i vjerski identitet.

Posao jest bolje organiziran i bolje plaćen, ali radi se razmjerno više nego što se povisi plaća. Većina emigranata zapravo taji što u inozemstvu radi, ili sliku uljepšava. Da toliko rade kod kuće bili bi jednako bogati, a puno više sretni.

Nikad ne rade vrijedne poslove i nikad nisu na rukovodećim mjestima. To vrijedi i za znanstvenike i liječnike koji se u hrvatskim medijima hvale svojim uspjesima. To jesu uspjesi u usporedbi s nama, ali u usporedbi s istom populacijom u razvijenom inozemstvu, uz poneku iznimku, oni su tamo prosječni do slabije uspješni.

Što se zbiva s onima koji se ne reproduciraju?

Prema teoriji evolucije, jedinke koje se ne reproduciraju budu „negativno probrane“, što znači da njihova genetska kombinacija zauvijek nestane s lica Zemlje. U životinjskom svijetu mehanizam nestanka je nasilna smrt prije spolnoga sazrijevanja, a među ljudima je to neki oblik izbora da se ne reproducira. (Nesreće i bolesti za ljude tu ne treba računati jer na populacijskoj razini one nisu problem.) Proistječe da pojedinci trebaju brinuti da imaju djecu i da tu djecu pravilno odgoje, inače nestaju i oni i njihove obitelji i porodice, prezimena i grobovi.

No, možda to sve i nije potrebno? Možda nije ni potrebno ostaviti traga, genetskog ili drugog? Onda ništa nema smisla, pa ništa i nije važno. Malo spolnoga nadraživanja i marihuane u životu i – dovoljno. Takvima ovo ne pišem, jer njima to i ne treba. Rekli smo što njima treba.

Što bi trebalo raditi?

Sve što se radi i planira za popravljavanje demografske slike u Hrvatskoj dobro je, plemenito i korisno, ali – ipak nedovoljno.

1. Stvaranje boljih uvjeta života uvjeti života olakšat će život mnogim mladim ljudima, ali ne će povećati broj djece u njihovim obiteljima značajno iznad dvoje. Manje obrazovani i siromašniji imaju više djece, a obrazovani imaju manje.
2. Učinkovita edukacija se ne može provesti, jer je ljevičari ne će dopustiti – previše bi sličila na crkveno učenje, a oni odbijaju i Crkvu i znanost, jer i Crkva i znanost traže disciplinu i samodisciplinu, a to manje moralni i odgovorni ne žele.
3. Bolji radni uvjeti zacijelo bi smanjili emigraciju, ali možda bi više povećali imigraciju. No, mi ne možemo ni za 50 godina postići da naši radni uvjeti budu usporedivi s onima u razvijenim zemljama.

Što se uopće može učiniti a da ne lažemo sami sebi?

Možda nisam dovoljno stručan, ali mjere koje predlažu oni uspaničeni nepovoljnom demografijom nisu me impresionirale.

Mjere koje bi možda mogle djelovati trebaju toliko državnoga novca da toliko viška nema ni jedna država na svijetu, a nekmoli Hrvatska. Smatram da nije pošteno, ni znanstveno, niti pametno, mjere zasnivati na golemim državnim ulaganjima.

Osim što državnoga novca nema koliko se traži, on stvari uglavnom i ne može dugoročno spasiti. Rad stvara novac, pa bi se trebalo usredotočiti na izobrazbu i rad. Ali takvo bi promišljanje otkrilo neugodne istine koje bi se ticale svakoga od nas, a to nikome ne odgovara. Zdravstvo će propasti samo od sebe, i to ne bi bilo tako strašno da za sobom ne će povući i državu. Mirovinski sustav se ne može popraviti, jer su uvjeti rada i umirovljenja iskrivljeni prema poticanju nerada i varanja. Sveučilišta su od svetišta postala slobodna tržišta za nastavnike, koja nastavu drže o onome što mogu naplatiti, a ne o onome što državi treba. Sudstvo je nekvalitetno i korumpirano do boli, ekonomijaje amatersko-samoupravna, a na društvene i humanističke znanosti nitko ne gleda pa se tamo ništa i ne događa. (Samo se dio bavi neprijateljskom djelatnošću.)

Ipak, što se može napraviti, ima li nade?

Ima. Ali za nadu i uspjeh treba biti pošten, marljiv, hrabar i – biti sposoban vidjeti punu i istinitu sliku.

1. Prvo je iskreno i spontano domoljublje. Kada govorimo o hrvatskoj demografiji, treba prvo misliti kako očuvati i jačati hrvatski identitet. Jer, ako hrvatski identitet nije važan, onda nije važan ni demografski opstanak Hrvata. To se, nažalost, ne radi, ili

se radi malo, a ometa puno. Ima li tko snage reći istinu, promijeniti te stvari?

2. Hrvatsvo se ne može očuvati bez vjere. Kako danas država štiti vjeru svojih stanovnika? Kao i dobrobit branitelja: Tolerancija
Budući da smo mi tolerantan i dobar narod, koji ima dosta čvrstu vjeru, prihvaćamo da različiti Hrvati imaju različite vjere. I boju kože, naravno. I politička uvjerenja. Samo moraju jako puno voljeti Hrvatsku. Tako da bi za nju bili spremni i život dati, kao što su ga davale tolike generacije Hrvata. Srećom to više ne će trebati, dakle ne treba ginuti, samo čuvati da se državu Hrvatsku ne rastoči otvoreno ili prikriveno, zbog nemara ili gluposti, lakomislenosti, zbog površnosti, neznanja i lijenosti. nešto sitniša i – snalazi se sam. Zakon bi trebao oštro štiti vjerske slobode i suzbijati vrijeđanje Crkve i pokušaje ateizacije. Tu se, uostalom, radi i o ljudskim pravima.

3. Hrvatsvo se ne može očuvati bez morala, koji počinje domoljubljem a završavakućnom pristojnošću i ljudskim stidom. Strašna opasnost ionako slabom hrvatskom društvenom moralu prijeto od Jokićeva Građanskoga odgoja. Vjerujem da bi se ta podmetnuta (atomska, s jakim gama-zračenjem) bomba još mogla dezaktivirati. No, ne će se to učiniti bez velike odlučnosti i napora.

4. Konkretno, treba, unutar financijskih i intelektualnih mogućnosti države, provoditi mjere popravljjanja demografije, kako je već rečeno, pa to i vrapci na krovovima pjevaju.

5. Budući da to ne može i ne će biti dovoljno, treba napraviti dalekosežan i odlučan potez.

To je orijentacija na imigraciju, s tim da imigranti prihvate ne samo hrvatsko državljanstvo, nego i hrvatsku nacionalnost! Tek poslije toga slijede detalji o podrijetlu, obrazovanju, vještinama, nakanama, zapošljavanju i raspoređivanju unutar Hrvatske.

Potpuno mi je jasno da će taj moj prijedlog naići na osudu „lijevih“ („nacionalizam“, ugrožavanje ljudskih prava“ i slične fraze koje nisu zasnovane na dokazima), ali i šire od toga, jer će se jedni prestrašiti jasne politike primanja migranata, a drugi pritiska pravnoga sustava koji će to nastojati spriječiti.

Samo se ne moraju bojati sadašnje hrvatske manjine, jer se moj prijedlog odnosi samo na nove imigrante. No, ne vjerujem da neki njihovi članovi ne će tom prijedlogu biti žešći protivnici od drugih, a znamo zašto.

Moj odgovor na moguće kritike glasi: budući da rasprava o hrvatskoj demografiji znači raspravu o opstanku hrvatskoga naroda i njegove hrvatske države, logično je da se traže imigranti koji će do vijeka, kao i njihovi potomci, biti Hrvati, koji će braniti hrvatsku državu i kad nas ne bude bilo.

Budući da smo mi tolerantan i dobar narod, koji ima dosta čvrstu vjeru, prihvaćamo da različiti Hrvati imaju različite vjere. I boju kože, naravno. I politička uvjerenja. Samo moraju jako puno voljeti Hrvatsku. Tako da bi za nju bili spremni i život dati, kao što su ga davale tolike generacije Hrvata. Srećom to više ne će trebati, dakle ne treba ginuti, samo čuvati da se državu Hrvatsku ne rastoči otvoreno ili prikriveno, zbog nemara ili gluposti, lakomislenosti, zbog površnosti, neznanja i lijenosti.

Je li to teško postići? Nije, lako je. Hrvatski zakoni su u Hrvatskom saboru, kao što je i hrvatska puška na hrvatskom ramenu i hrvatska lisnica u hrvatskom džepu.

Samo se treba isprситi i reći istinu. Do sada smo lagali, sebi i drugima. Vrijeme je da prestanemo. Inače – ide vrijeme, prođe rok, eto vruga skok, na skok. Teorija evolucije. Njoj se ne može lagati.

Stipe Kutleša: Ova država više liči na kokošinjac nego na državu ako to nije uvreda za kokošinjac

Demografija je u Hrvatskoj jedan od glavnih problema ne samo posljednjih mjeseci i godina. Glavni su dakle krivci za sve zlo u Hrvatskoj, i to treba jasno i glasno reći, hrvatske nesposobne i nenarodne vlasti koje ništa ili gotovo ništa nisu učinile da se spriječi iseljavanje. Umjesto da se ljude koji su davno odselili vrati u Hrvatsku, za što postoje dobre pretpostavke, vlasti nisu zabrinute što i danas mladi odseljavaju. Koliki su se ljudi bili vratili u želji da nastave živjeti i raditi u Hrvatskoj? Najveći broj se razočaran vratio odakle je i došao. Otjerala ih je stara (a sada i nova) birokracija koja bi htjela njihove novce, ali ne i njih. To su mnogi Hrvati iz iseljeničtva osjetili na vlastitoj koži. Onima na vlasti jedino je važno očuvati „stabilnost“ svoje vlade čak i pod cijenu da se Hrvatska posve izprazni. Hrvatski iseljenici su sretni što su se „stabilno“ preselili u normalnije države, a sretni su i oni koji su ih otjerali. nego je to goruće pitanje Hrvatske već desetljećima. Nitko ga nikada od vlasti nije htio uzeti ozbiljno niti ga je htio rješavati. Situacija ni danas nije puno drugačija. Razlika je jedino u tome što se danas taj problem više iznosi u javnost i što se o njemu raspravlja ne samo na akademskoj razini nego i u medijima. Prije je to bila tabu tema o kojoj se nije ni smjelo govoriti.

Istina je da su demografi stalno upozoravali, a i danas upozoravaju, na probleme, ali i nude rješenja, ali politički šljam i ološ, kao i obično, prezire znanstvenike i njihove prijedloge. Ali preziru i narod. Zar to više puta nisu jasno pokazali? Umjesto da pitanje demografije bude u središtu svih pitanja ono se zanemaruje i zabacuje u stranu. Možemo imati kakve god ideje i planove o društvu i njegovu poželjnom napredku, sve je

uzalud ako ih ne bude imao tko ostvariti. A neće imati, jer najsposobniji kadrovi i ljudi u najboljim godinama života napuštaju Hrvatsku i odlaze glavom bez obzira. Liječnici, medicinske sestre, kuhari, visokokvalificirana i niskokvalificirana radna snaga odlazi jer u vlastitoj zemlji jedva preživljava u doslovnom značenju riječi. Znači li to da im je svaki kutak ove kugle zemaljske prijateljskiji nego vlastita domovina? Znači upravo tako. Oni se osjećaju bolje bilo gdje nego u vlastitoj domovini; i više ih se cijeni ma gdje god bili osim u Hrvatskoj.

Glavni su dakle krivci za sve zlo u Hrvatskoj, i to treba jasno i glasno reći, hrvatske nesposobne i nenarodne vlasti koje ništa ili gotovo ništa nisu učinile da se spriječi iseljavanje. Umjesto da se ljude koji su davno odselili vrati u Hrvatsku, za što postoje dobre pretpostavke, vlasti nisu zabrinute što i danas mladi odseljavaju. Koliki su se ljudi bili vratili u želji da nastave živjeti i raditi u Hrvatskoj? Najveći broj se razočaran vratio odakle je i došao. Otjerala ih je stara (a sada i nova) birokracija koja bi htjela njihove novce, ali ne i njih. To su mnogi Hrvati iz iseljeništa osjetili na vlastitoj koži. Onima na vlasti jedino je važno očuvati „stabilnost“ svoje vlade čak i pod cijenu da se Hrvatska posve izprazni. Hrvatski iseljenici su sretni što su se „stabilno“ preselili u normalnije države, a sretni su i oni koji su ih otjerali.

Tko će u Hrvatskoj zaraditi za mirovine budućih umirovljenika, tko će ostvariti ekonomski napredak, tko će graditi stanove i za koga ako se svi odsele, tko će nas liječiti, tko čuvati od neprijatelja izvana i tako dalje?

„Upravljači“ a u biti zadavljivači hrvatskog naroda i države nemaju nikakve državne strategije. Točnije kazano, imaju onu negativnu, perversnu strategiju da se državu što prije dokrajči. Naravno u skladu s Marxovom tezom o odumiranju države. Ali i naroda. Ne samo odumiranje nego i iseljavanje naroda. To je najbolji recept za očuvanjem „stabilnosti“ u vlastitom dvorištu.

Ne treba biti naivan i sakrivati činjenicu da je desetljećima bilo poželjno da se što više Hrvata iseli iz Hrvatske. Oni koji su otišli bilo iz ekonomskih razloga, bilo da su doslovno pobjegli od političkih progona nazvani su neprijateljska emigracija. Tako ih se i danas uglavnom tretira. Tko sprječava njihov povratak? Hrvatski zakoni i vlasti koje ne žele mijenjati zakone jer bi se osjetili ugroženi pred onima koji su sposobniji, koji više znaju, koji imaju radno iskustvo, koji poznaju svjetska kretanja u svim područjima, koji imaju svjetska poznanstva i poslovne kontakte. Takvi su opasni za

„hrvatske“ uhljebe, neradnike i nesposobnjakoviće koji su „genetski“, tj. ideološki „predplaćeni“ za vladanje. Što će takvima sposobni, pametni i moralni ljudi? Treba ih se što uspješnije osloboditi?

Svake godine u Hrvatskoj nestane, po hrvatskim mjerilima, jedan grad srednje veličine. Vlast se sramotno hvali kako je pao broj nezaposlenih u Hrvatskoj. Jako dobar recept za smanjenje nezaposlenosti! Eto to je uspjeh hrvatske vlasti. Lažu i obmanjuju javnost i to sebi pripisuju u

pozitivne zasluge. S njihova stajališta i stajališta njihovih naredbodavaca to jest uspjeh. Ali nije i uspjeh naroda. Sve što je „uspjeh“ vlasti to je neuspjeh naroda. Tako su se narod i vlast našli na posve suprotnim stranama. Ne odseljavaju ljudi toliko samo zbog loših plaća (iako je i to važan čimbenik) nego više zbog kriminala,

korupcije, nepravde, nereda svake vrste u čemu prednjače „podobni“ i ljudi bez imalo savjesti, časti i morala. Četiri do pet puta više hrvatskih građana samo u jednoj godini napusti Hrvatsku nego što je Hrvatska u Domovinskom ratu izgubila stanovništva. Neka svatko za sebe zaključi tko je „uspješniji“ u rastjerivanju i uništavanju hrvatskog naroda i građana Hrvatske: četnici ili tzv. hrvatske vlasti?

Hrvatska ima realne pretpostavke da u njoj kvalitetno živi barem deset milijuna stanovnika. Slavonija može hraniti čitavu državu i više. Umjesto toga ona je, kao nikada u povijesti, postala najsiromašnija hrvatska pokrajina. Pa ni četnici nisu uspjeli učiniti ono što su učinile „hrvatske“ tzv. političke „elite“. Kome može imponirati takva bijedna i nenarodna vlast i država koju oni vode? Oni su hrvatskom narodu „ukrali“ državu koja nije onakva za kakvu su se borili branitelji i najveći dio hrvatskog puka. Takva država ne imponira nikome osim ljudima bez savjesti koji nemaju ni toliko osobnog integriteta da donesu odluku po vlastitoj savjesti (ako je uopće imaju) nego su ulizice najgore vrste i izdajice za deveti krug pakla.

Sve dok postoje takvi koji odlučuju o narodu i državi, i to po starom receptu „u ime naroda“, ne samo da u Hrvatskoj nema mogućnosti nikakva napredka nego se katastrofa, koja je već na djelu, neće moći izbjeći. Hrvatska prednjači po mnogo čemu lošem jer je (za)vode oni kojima ni do koga i ni do čega (ni države ni naroda) nije stalo osim do njih samih. Treba biti podpuni slijepac pa to ne vidjeti. Vlast fukara ne može izroditi ničim dobrim. No, situacija u kojoj se Hrvatska nalazi nije rezultat slučajnih okolnosti. Sve je zapravo već od prije izprogramirano. Samo je pitanje hoće li oni koji vole narod i državu dopustiti da se „program“ ostvari ili će se „programu“ odlučno oduprijeti. S ljudima bez karaktera i morala ne može se graditi ni kokošinjac, a kamoli država. Zato ova država više liči na kokošinjac nego na državu ako to nije uvreda za kokošinjac.

Hrvatski je narod uvijek u odlučnim trenucima pokazivao jak poriv za samoodržanjem; nije ga mogao uništiti nitko pa neće, uz Božju pomoć, ni sadašnji domaći izdajnici ni njihovi nalogodavci.

Damir Borovčak: Demografska nacionalna katastrofa i nestručna ministrica

U veljači ove godine državni tajnik doktor znanosti Marin Strmota na tiskovnoj konferenciji Ministarstva demografije stao je pred mikrofon i izgovorio: "Nakon godinu i četiri mjeseca u Vladi, kao mladi čovjek, smatram da ovo nije dovoljno ozbiljno i podnosim ostavku. Država izumire, ovo je najgore stanje u Hrvatskoj otkad postoji država. Pričati ovako neozbiljno o ovome, ja kao mladi čovjek, građanin, otac dvoje djece, nezaposlene supruge, nezaposlenih roditelja, ne vjerujem da će se išta riješiti ovakvim pristupom", rekao je i napustio prostoriju. Bio je to duboki moralni čin, šokantan, s namjerom izazivanja promjene stanja, demografske politike i efikasnosti rješavanja problema, no nažalost bez ičije griznje savjesti, a posebice nadležne ministrice Murganić. Dapače, Nada Murganić daje priglupu izjavu o "nestrpljenju mladog čovjeka", umjesto da je i ona dala ostavku zbog neefikasnosti, nemogućnosti nametanja Vladi najvažnije strateške teme za Hrvatsku i u konačnici zbog solidarnosti s mladim ljudima koji napuštaju Domovinu.

Tijekom nedavnog posjeta Šibensko-kninskoj županiji Predsjednica Republike Kolinda Grabar Kitarović također je upozorila na izvanredno stanje po pitanju iseljavanja i gubitka potencijala mladih ljudi u Hrvatskoj rekavši: "Nemamo vremena za nove apstraktne demografske strategije". No, ponovno je nadležna ministrica Nada Murganić primitivno reagirala na izjavu predsjednice Republike s piljarskim odgovorom "lakše je kritizirati nego preuzeti odgovornost". Kako bi to Predsjednica Republike trebala "preuzeti odgovornost" za slabe rezultate rada ministarstva demografije?

Iz ova dva nedavna znakovita događaja, jasno se zrcali slika i prilika ministrice Murganić. Nije teško zaključiti da je Demografija Najvažnija hrvatska strategija jest demografska politika i to već više desetljeća, no nijedna vlada ništa radikalno nije mijenjala pa zato nije ni postigla. Ponajviše zato jer politički odgovornim pojedincima nije istinski bilo stalo do budućnosti Hrvatske, već samo do uskih političkih probitaka i sebičnih vlastitih ciljeva. Tko je odgovoran za to? Uvijek i u svakom mandatu samo jedna osoba – predsjednik Vlade Republike Hrvatske, jer on jedini ima mandat za odabir i promjene čelnih ljudi u odgovornim ministarstvima. dotična posve pogrešna

osoba na pogrešnom mjestu. Dubina problema je ta što je Ministarstvo za demografiju u Plenkovićevoj vladi trebao voditi demograf doktor znanosti Stjepan Šterc, no on je pri sastavu Vlade otpao iz "pragmatičnih" razloga, a ministarstvo je preuzela Nada Murganić socijalna radnica iz Doma za starije osobe iz Karlovca.

Hrvatska je već četvrt stoljeća zemlja negativnoga prirodnog prirasta, gdje godišnje značajno više ljudi umire nego se rađa. Dakle, promjenu mogu donijeti stručnjaci za demografiju, hrabri i odlučni, koji bi Vladi nametnuli svoj koncept i uvjete, a ne bivša socijalna radnica iz staračkog doma, koja se po političkoj podobnosti dokopala ministarske pozicije i trebala bi odlučivati o nacionalnoj strategiji koju ni ne razumije ili ne shvaća ili joj do opstojnosti Hrvatske uopće nije ni stalo.

Zaključno, Ministarstvo za demografiju, obitelj, mlade i socijalnu politiku vodi ministrica, socijalna radnica iz staračkog doma, koja demografske probleme uopće ne doživljava onako kako se njezino ministarstvo zove. A posljedice izumiranja i nedostatnog rađanja, iseljavanja za hrvatsku ekonomiju, zdravstveni, mirovinski i sigurnosni sustav, stiže prebrzo na naplatu. I posljedice će biti katastrofalne. Konačno Vlada bi također trebala progledati da nam raznorazne civilne i LGBT udruge ne će promijeniti demografsko stanje u državi, pa bi utrošak novca za njihove programe i parade iz državne riznice trebalo preusmjeriti za dobrobit jačanja demografske politike.

Na sceni postoji sukob dviju koncepcija: poput pozitivnog lika mladog demografa i profesora s Ekonomskog fakulteta Marina Strmote, otca dvoje djece i s nezaposlenom suprugom, a koji ne želi na kocku staviti svoj ugled i čast, dok su na drugoj strani likovi poput bivše ravnateljice staračkog doma, zreli za staračku mirovinu, koji se u svojoj karijeri nikada nisu bavili demografskom problematikom, ali iz "pragmatičnih" razloga zadovoljavaju po političkoj podobnosti. Za demografske promjene prije svega treba se izboriti za promjenu ideološkog mentaliteta. Nasuprot uhljebničkoj politici jakih laktova, "svakom loncu poklopac" i vatrogasnih demografskih rješenja, potrebno je otvoriti vrata mladim osobama koje problem osjećaju i svakodnevno žive.

Najvažnija hrvatska strategija jest demografska politika i to već više desetljeća, no nijedna vlada ništa radikalno nije mijenjala pa zato nije ni postigla. Ponajviše zato jer politički odgovornim pojedincima nije istinski bilo stalo do budućnosti Hrvatske, već samo do uskih političkih probitaka i sebičnih vlastitih ciljeva. Tko je odgovoran za to?

Uvijek i u svakom mandatu samo jedna osoba – predsjednik Vlade Republike Hrvatske, jer on jedini ima mandat za odabir i promjene čelnih ljudi u odgovornim ministarstvima.

Pero Kovačević: Hrvatska demografski odumire, a vlada se bavi folklorom

Državni zavod za statistiku (DZS) objavio je u veljači najnovije, alarmantne privremene podatke o prirodnom kretanju stanovništva u Hrvatskoj u 2017., po kojima je lani bilo 17.614 više umrlih nego rođenih, što je rekordni negativni prirodni prirast u posljednjih sedam godina.

Po privremenim podacima DZS-a u 2017. godini je srušen negativni rekord iz 2015., kada je negativni prirodni prirast

DepolulacijaNezaposlenost i neriješeno stambeno pitanje najčešći razlozi zbog kojih mladi ne ulaze u brak i osnivanje obitelji. Nužno je i poraditi na pružanju pomoći zaposlenim obiteljima, prije svega ženama, jer mnoge rade subotom i nedjeljom kada vrtići ne rade, pa je i to jedan od razloga da, pored izrazito loše egzistencijalne situacije, sve više mladih ne želi, odnosno nije u mogućnosti imati djecu. U borbi protiv depopulacije mogli bismo koristiti rješenja i primjere pojedinih europskih zemalja poput onih iz Francuske i skandinavskih zemalja koje su državnim mjerama znatno poboljšali demografsku strukturu svoje zemlje.dosegao brojku od -16.050.

Izraženo u apsolutnim brojkama lani je rođeno 36.647 djece, dok je umrlo 54.261 stanovnika Hrvatske.

Marin Strmota, bivši državni tajnik u Ministarstvu demografije, je podnošenjem ostavke konkretno razobličio Vladinu demografsku politiku. Poruka mu je bila jasna i jezgrovita: “Hrvatska umire, a Vlada se bavi folklorom“.

Hrvatska demografski odumire i svake godine gubi 50-tak tisuća stanovnika. Borba protiv depopulacije je mukotrpan posao koji ovisi o nizu faktora i razvojnih mjera. Zbog prijeteće demografske katastrofe krajnji je čas za oblikovanje i donošenje sustavne i dugoročne hrvatske demografske politike jer nam u protivnom prijete katastrofa.

Nesporo je da Hrvatska ima iznimno lošu i pogubnu demografsku politiku i krajnji je čas da nositelji političke vlasti aktivnije pristupe rješavanju demografske politike. Predstavnici Vlade na stalna ukazivanja na pogubnu demografsku politiku, ponavljaju

kako im je to prioritet i na tome ostaju bez vidljivih i sustavnih i osmišljenih rješenja. Očito izbjegavaju shvatiti da je riječ o pitanju nacionalne sigurnosti.

Godinama vodeći stručnjaci upozoravaju na prijetuću demografsku katastrofu, ali ih nitko ne čuje ili ne želi čuti.

Stanovništvo Hrvatske slama se kroz cijelo 20. stoljeće iseljavanjem i ratovima, a u recentnom razdoblju razaranjem društvenih vrijednosti i gospodarskom inferiornošću, u zemlji koja je svjesno ili nesvjesno, posve svejedno, pomela vlastito obrazovanje i znanost i s njima i društveni vrijednosni sustav.

Vladajući, nažalost ne žele i neće shvatiti da su podaci danas alarmantni, ali bi mogući procesi u budućnosti mogli biti još alarmantniji. Ne pokrenemo li odmah demografsku revitalizaciju, vrlo su izvjesni scenariji s tri milijuna stanovnika za deset godina. Nismo ni svjesni kuda ti procesi vode i u kolikoj će mjeri destabilizirati osnovne sustave u zemlji; sustav radne snage te mirovinski, zdravstveni, obrazovni i financijski.

Nezaposlenost i neriješeno stambeno pitanje najčešći razlozi zbog kojih mladi ne ulaze u brak i osnivanje obitelji. Nužno je i poraditi na pružanju pomoći zaposlenim obiteljima, prije svega ženama, jer mnoge rade subotom i nedjeljom kada vrtići ne rade, pa je i to jedan od razloga da, pored izrazito loše egzistencijalne situacije, sve više mladih ne želi, odnosno nije u mogućnosti imati djecu.

U borbi protiv depopulacije mogli bismo koristiti rješenja i primjere pojedinih europskih zemalja poput onih iz Francuske i skandinavskih zemalja koje su državnim mjerama znatno poboljšali demografsku strukturu svoje zemlje.

Skandinavski i alpski krug zemalja kojem bi još dodali Irsku, Island i Izrael u posttranzicijskoj demografskoj fazi racionalne potrebe planiranja reprodukcije stanovništva zaista se tako i ponašaju.

Racionalno planiraju vlastitu populaciju sukladno potrebama nacionalnog gospodarstva i svi polako počinju shvaćati kako samo imigracijom neće u budućnosti moći rješavati pitanje nedostatka radne snage u uvjetima snižavanja rodnošći, velikih migracija prema Europi koje počinju ozbiljno ugrožavati domicilna društva i dugovremenog iracionalnog odnošenja prema ljudskom potencijalu.

Vlast mora početi konačno djelovati ili nas neće biti. Prvi korak treba biti smjena sadašnje ministrice Nade Murganić i dovođenje Stjepana Šterca ili nekog drugog stručnjaka na mjesto ministra.

Vapaji predsjednice Republike su nažalost bez rezultata, kao što su i dugogodišnji vapaji demografskih stručnjaka.

Predsjednica Republike i Vlada Andreja Plenkovića su puno toga obećavali i ostali na tome.

Kako stvari stoje Vlada će "progurati" demografsku strategiju, za koju se bojim da će doživjeti sudbinu mnogih strategija u nas koje su mrtvo slovo na papiru.

Mr. sc. Zdravko Mršić: Kapital, politika i smjena pučanstva

Hrvat se ne miri s usudom: ili se bori za svoje ili polazi u potragu za boljim. Slično postupaju i pripadnici ostalih životinjskih vrsta: ili se ugibaju ugrozi ili nasrću na ugrozitelja. Bilje se samo bori, jer je nepomično. U potrazi za boljim Hrvat je došao – otkud god da se bio zaputio – na jadransku obalu i na jadranske otoke. Sad se čini, da bi uskoro moglo doći vrijeme, da Hrvat ode i iz svojega tisućljetnog zavičaja: već je dobro ispraznio svoje otoke i svoju Bosnu.

Najveća sadašnja nevolja hrvatske zemlje je burno smanjenje njezina udomaćenog pučanstva. Europu kao kontinent pogodila je slična golema životna i politička nevolja, koja je posljedica dvaju općih europskih i svjetskih ratova. Do prvoga od tih ratova Europljani su se toliko množili da su se naveliko iseljavali (u Novi svijet). Poslije tih ratova, na koje ih je bio navukao slobodan privatni kapital, Europljani su izgubili pravu volju za množenje. Na to valja dodati rodnu ideologiju, koju pismoznalci i mediji kapitala nameću Europljanima. Sad Europa za potrebe kapitala, a ne na dobrobit života uzima pučanstvo drugih kontineneta.

K tomu, veće, središnje, protestantske i poslovnije zemlje crpe dodatno pučanstvo koje je potrebno kapitalu iz južnih i istočnih odnosno katoličkih i pravoslavnih zemalja pa u tim zemljama ostavljaju životnu i demografsku prazninu. (Europske kolonijalne sile sprva su dopunjavale svoje pučanstvo nekadašnjim kolonijalnim podanicima, jer nisu mogle uzimati pučanstvo iz komunističkih zemalja Europe. Njemačka je svoje pučanstvo dopunjavala ponajviše iz Turske, kojoj je Njemačka dugo bila politička skrbnica i ratna saveznica.) Crpljenje pučanstva iz jednih europskih zemalja u druge

odvija se pod naslovom „slobode kolanja rada“. Sloboda kolanja kapitala i premještanje rada najpouzdaniji su načini rastresanja i zatiranja naroda. Uistinu se s pravom može reći, da je Europska unija tvorevina kapitala.

Neodgovornost, neobazrivost i zloćudnost slobodnoga privatnog kapitala pokazuje se u tomu, što kapital bira najizdašnije mjesto svoje daljnje oplodnje i množenja te što se ljude navodi ili sili da idu za kapitalom, koji je stvoren njihovim radom na njihovu mjestu ili u njihovu zavičaju. U staro vrijeme ljudi su također išli za kapitalom u seobama cijelih naroda. Međutim, tad je kapital bio u zemlji i bio je nepomičan. Sad je kapital pomičan i nije više kao bilje. Stoga bi kapital trebao ići za ljudima, u njihova mjesta ili u njihove zavičaje bez obzira koliko bi se gdje plodio. EU ne dopušta da se kapital ravnomjerno ulaže u narode i da se raspacava po narodima, nego ga usredotočuje na svoja birana mjesta. Kapital je uistinu neprijatelj naroda. Kapital bi trebao pripadati radu i mjestu na kojemu ima rada i ljudi. Zato će vrsta morati uza se svezati slobodan kapital i tako se osloboditi njegova gospodstva.

Nasrtaj kapitala na Europu – u kojoj je EU kao jedna luđačka košulja bila navučena na 28 naroda te u kojoj postoji NATO kao jedini svjetski vojni i politički stegovni savez – sračunat je na uklanjanje ili likvidaciju Europe kao nepresušnog izvora ideja za uređenje svijeta odnosno za uređenje životnih odnosa u vrsti Homo sapiens. Za idejnu sterilizaciju Europe svećenici liberalizma domislili su ideju multikulturalnosti, kojom se opravdava najeza u Europu pripadnika naroda, koji nikad nisu domislili i koji nisu bili u stanju domisliti ideju za cijeli svijet. Daleki su narodi mislili samo na sebe, a ne na svijet ili na cijelu vrstu. Ideja multikulturalnosti koja je pogubna za homogenost životnih zajednica, naknadno je pružila opravdanje za izostanak ili nemogućnost i integracije, a ne samo asimilacije u postojeće zavičajne zajednice došljakog življa. Dolazak došljaka u europske narode je toliko buran, da za integraciju novog pučanstva nema vremena. Multikulturalnost je podvala neodgovornog kapitala europskim političarima, koji tu ideju nameću svojim narodima. Ona je lijek za znakove demografske bolesti Europe, a ne za uklanjanje uzroka europske bolesti.

Kao uzrok demografskih nevolja Hrvatske i novoga burnog iseljavanja Hrvata često se uzima gospodarsko stanje u Kapital. Takozvani gospodarski razlozi za burno iseljavanje Hrvata iz zavičaja su de facto životni razlozi. Ljudi hoće imati život, u kakvom mogu zadovoljiti životne potrebe, ostvarivati ljudske svrhe i doživjeti ljudskost. Ljudi to s pravom očekuju, jer su proizvodne snage vrste dovoljno razvijene, da svakom čovjeku omoguće stjecanje zadovoljstva životom kao jednokratnim, kratkotrajnim procesom. Ako to ljudi ne mogu postići, dolazi do smanjenja življa u narodima. Tako je u svim vrstama života. Neposredni razlozi

smanjenja pučanstva sežu od siromaštva te niske cijene rada i znanja preko nestanka ljudskog zajedništva i obijesti ljudi koji bi mogli hraniti i dizati mnogo vlastite djece do oskudnih gospodarskih ulaganja i malog razumijevanja političkog posla od izabраниh političara. Kapital je svojim naopakim postupanjem snažno zadro u život u vrsti. Kapital remeti život u vrsti i uništava ga. našoj zemlji. Međutim, teške gospodarske prilike posljedice su spomenutog nakaznog raspačavanja i ulaganja europskog i svjetskog kapitala. Stanje hrvatskog gospodarstva treba upariti sa stanjem gospodarstva u protestantskim zemljama, u kojima je začet kapitalizam, kao vladavina kapitala nad narodima.

Kapitalu kao vlasti na mjestima po njegovu izboru potreban je samo rad, jer u tim mjestima ima dosta kapitala kao robe, dosta tehnologije, znanosti, znanja i organizacijskih sposobnosti. Takav pristup druga mjesta pretvara u pustoš. To se događa i u SAD i Kini, koje su suverene države. Europskom kapitalu se još ne isplati rabiti robote, a roboti nisu u stanju zamijeniti ljude na mnogim sitnim i uslužnim poslovima.

Međutim, opće smanjenje pučanstva u Europi pa i u Hrvatskoj u konačnici je političko pitanje ili pitanje države, koja je bila dužna i koja bi trebala proizvoditi politiku, domaću i vanjsku, za zemlju i za narod, a ne samo jamčiti kapitalu slobodu kolanja i ubiranja rente te jamčiti slobodu tržišta robe i usluga.

Konačan krivac za stanje hrvatske zemlje sa sve manje domaćih ljudi u njoj je kapital, ali suodgovornost za stanje nose i hrvatske političke vlasti, koje dopuštaju da se odvija smjena pučanstva na hrvatskoj zemlji. Stoga

Hrvati trebaju kapitalizam uzeti kao neprijatelja naroda i trebaju uprijeti sve sile da sruše sadašnji i naprave novi politički sustav za sebe i za Hrvatsku, a ne za kapital i za svjetsko tržište. To je najbolje pokazala izbjeglička kriza 2015. godine, koja je bila namjerno izazvana i u kojoj je dolazak islamskih izbjeglica u Europu obavljen u uvriježenom dosluhu sunitskog islama i protestantstva. Međutim, podunavske (katoličke) zemlje su se oduprle prisilnom uvozu „multikulturalnosti“.

Europa koja je proizvela kapitalizam već dugo je kapitalu crvena krpa. Kapital se plaši da bi europska politička misao mogla proizvesti novu ideju za uređenje odnosa u svijetu, koja bi zamijenila liberalizam kao svjetovnu vjeru kapitala. Kapital je putem Europske unije i Atlantskog saveza podijelio Europu, kako se u njoj ne bi uspostavilo zajedništvo naroda – kakvo su zamišljali Robert Schuman i Charles de Gaulle – u kojemu bi zajedničarsko katolištvo i pravoslavlje odnijeli prevagu nad kapitalističkim protestantstvom. Kapital i njegovi pismoznalci rado bi vidjeli „konac povijesti“, konac

geografije koji bi učinio sva mjesta istima i konac politike, koja neće biti potrebna kad se zatru narodi. Pismoznalci kapitala priželjkuju dolazak „posljednjih vremena“, u kojima bi bilo uspostavljeno vječno carstvo kapitala nad raspršenom vrstom.

Ipak, ni u tom slučaju vlast kapitala ne bi bila bez ozbiljnog izazova iz vrste. Otpor i izazov bi došli iz Crkve, koja čuva ideju Isusa iz Nazareta o životu u vrsti bez vanjske vlasti nad njom, mimo vlasti i protiv vlasti. U Crkvu je zauvijek usađena ideja odanosti životu i pripadnosti ljudi životnom prostoru, koji se skupno dograđuje. Katolištvo, upravo katolištvo, pravi je i trajni sustav uvjerenja za vrstu. Ideja odanosti životu može donijeti prva „posljednja vremena“, u kojima bi istom počela i u kojima bi se odvijala povijest globalizirane vrste, u kojima bi geografija Zemlje dobila nov smisao i u kojima bi politika bila proizvod vlasti usađene u životne zajednice.

Međutim, ne treba čekati nijedan slučaj posljednjih vremena. Teško stanje vrste nije gospodarsko, nego životno pitanje. Stoga, treba očekivati skoro buđenje naroda, koji će putem suradnje „države i države“ te ne obazirući se na tržišne sile i na jaku silu kapitala, uspostaviti mrežu života u našoj vrsti, koja će omogućiti ljudima da imaju zavičaj ili da nađu novi zavičaj u svakom životnom prostoru u koji ih nanese život.

Takozvani gospodarski razlozi za burno iseljavanje Hrvata iz zavičaja su de facto životni razlozi. Ljudi hoće imati život, u kakvom mogu zadovoljiti životne potrebe, ostvarivati ljudske svrhe i doživjeti ljudskost. Ljudi to s pravom očekuju, jer su proizvodne snage vrste dovoljno razvijene, da svakom čovjeku omoguće stjecanje zadovoljstva životom kao jednokratnim, kratkotrajnim procesom. Ako to ljudi ne mogu postići, dolazi do smanjenja življa u narodima. Tako je u svim vrstama života. Neposredni razlozi smanjenja pučanstva sežu od siromaštva te niske cijene rada i znanja preko nestanka ljudskog zajedništva i obijesti ljudi koji bi mogli hraniti i dizati mnogo vlastite djece do oskudnih gospodarskih ulaganja i malog razumijevanja političkog posla od izabраниh političara. Kapital je svojim naopakim postupanjem snažno zadržao život u vrsti. Kapital remeti život u vrsti i uništava ga.

Oseka ulaganja u hrvatsko gospodarstvo dovela je do toga, da Hrvati vide u Njemačkoj neprijateljicu i to zato što Njemačka oskudijeva u pučanstvu. Na Kinu bi se moglo gledati kao na prijateljicu, jer ima dosta življa. Došlo je do toga da se želi zlo njemačkom gospodarstvu. Mnogi priželjkuju da će očekivana nova financijska kriza – za koju se Europska unija nije ni pripravljala ni pripravila poslije protekle krize 2008. godine – toliko potresti gospodarstvo Unije, da će se mnogi novi iseljenici iz zemalja poput Hrvatske vratiti u domovinu.

To će izvrgnuti ruglu sadašnje izdajničko držanje hrvatske izvršne vlasti, koja zanemaruje nevolju bijega Hrvata iz domovine. Sadašnje hrvatske vlasti i jednako nekorisne uvriježene hrvatske političke stranke mogle bi hrvatskom narodu učiniti sitnu pažnju, za koju ne treba velika osobna sposobnost. Trebale bi hitno promijeniti

izborni sustav i zakon o političkim strankama te dopustiti, da se poslije izvanrednih izbora napravi novi hrvatski politički sustav za hrvatsku zemlju i za hrvatsku životnu zajednicu.

Ivan Jaklin: Hrvatski narod i hrvatska država, zaista su fenomen nezabilježen u povijesti svijeta

Kada neki stari, kulturni, civilizirani narod ispisuje stranice svoje, sada već 14-stoljetne povijesti, koja je uglavnom bila teška, krvava, mučenička, a taj narod i dalje postoji pod istim imenom, na istom, ali sve suženijem i manjem prostoru, govori i piše istim jezikom i istoga, jedinoga Boga slavi i u nj vjeruje, slobodno možemo reći da se radi o fenomenu, budući je taj narod, još od daleke 1102. godine čak 888 godina čekao slobodu, svoju državu, slobodnu državu, jer stoljećima je tuđin vladao ovom zemljom i ovim narodom.

I, onda se dogodilo čudo. Predvođeni dvojicom junaka našega vremena, istoga imena – Franjo, koji su nam vratili ukradeno dostojanstvo, osjetili smo da imamo snage stvoriti žuđenu slobodnu Domovinu, zemlju sretnih i čestitih ljudi.

Rodila se napokon slobodna Hrvatska. Plaćena je ta sloboda tisućama života nesebičnih ljudi koji su prinijeli na Oltar hrvatske slobode ono najvrjednije - svoje živote. Premda rođena u vihoru rata za Domovinu i Oluji skoro potpunog oslobođenja od pretužnog razdoblja hrvatske neslobode, Hrvatska je napokon postala naša mogućnost ulaska u potpunu slobodu slobodnih naroda uljudbe našega vremena.

Prijelaz preko „hrvatskog crvenog mora“ putem slobode, zaustavljen je preranim smrtima dvojice hrvatskih junaka, koji su nas kao biblijski vođe, Mojsije i Aron povelu u žuđenu slobodu, te se narod ponovno našao na vjetrometini bespuća novonastale zbilje.

Pritajeni neprijatelji ove zemlje i ovoga naroda, a među njima veliki broj hrvatskih juda, hrvatskih izroda, a zapravo jugoslavenskih nacionalista, počeli su sustavno uništavati ovaj narod i ovu državu, posebno nakon 3. januara (siječnja?) 2000. godine.

Sve državotvorno i hrvatsko maknuto je sa svih pozicija, te danas, 18 godina poslije tog „trećejanuarskog prevrata“ možemo zaključiti da je to „komunističko čedo“ stasalo u ozbiljnu prijetnju opstojnosti samostalne i slobodne države.

Rastakanje i uništavanje države i naroda provodi se na način da se osim dostojanstva ovom narodu nastoji razoriti:

1. obitelj,
2. jezik,
3. kultura i
4. katolička vjera.

1. Obitelj

Obitelj, kao zajednica jednoga muškarca i jedne žene, koji rađaju djecu i koji odgajaju svoju djecu čuvajući vrijednosti predaka svojih, razara se na nekoliko načina.

Hrvatska kao jedna od rijetkih zemalja svijeta ima sedmodnevni radni tjedan, tj. imamo radne nedjelje i većinu praznika. Najgore je to što rade velike, prehrambene trgovine, u kojima radi većinom mlađe žensko radništvo.

Nedjelja je uvijek u našoj tradiciji bila dan obiteljskog zajedništva,

zajedničkog obiteljskog stola, zajedničkog nedjeljnog objeda, razgovora. Danas mlada majka u nedjelju radi, dolazi kući poslije podne. Tko joj je skuhao nedjeljni ručak? Ta žena je umorna, nema vremena za svojega supruga, za djecu. A, još je čeka i dosta posla kod kuće. To je taj demonski plan uništenja obitelji – zaposlena žena, koja mora raditi i u nedjelju. Ona će s 45 godina života biti invalid rada. Niti ne pomišlja da više rađa djecu. Tu ženu ne će zaštititi nikakve „konvencije“.

2. Jezik

Jezik naš hrvatski, taj znamen postojanja našega, grubo se razara različitim „novim pravopisima“ koji stvaraju potpunu zbrku posebno kod mladoga naraštaja. A, ove naše veleumne „hrvatske jude“ najradije bi ga nazvali „materinjim“ (pitam se što li je onda s „očinskim“?)

3. Kultura

Za kulturnom baštinom roda našega posižu nama neprijateljski susjedni narodi, s kojima smo živjeli u prethodne Rješenja Mladim ljudima po završetku školovanja omogućiti zaposlenje, odmah! Poticati podizanje obiteljskih poljoprivrednih gospodarstava (OPG). Osigurati tim ljudima prostor, plodnu zemlju, dati im sjeme, sadnice i druge materijale za reprodukciju, zaštitna sredstva, te osigurati otkup proizvoda, a kada navrše 60 godina života dati im mirovinu. Svakoj ženi koja rodi treće dijete dati mogućnost statusa majke-odgojiteljice s pristojnom mirovinom. Omogućiti

Hrvatima da napokon SLOBODNO izražavaju svoju ljubav prema rodu svojem i jedinoj Domovini. dvije višenacionalne zajednice i prikazuju ih u svijetu kao svoje vrijednosti, no to nitko od službenih institucija ne brani, ili pokušava osporavati.

Kulturni prostori unakažuju se primitivnim „događanjima i predstavama“ koje vrijeđaju hrvatsku kulturu i opće dostojanstvo, a istinske hrvatske vrijednosti se prikazuju primitivnim.

4. Katolička vjera

Crkva u Hrvata, ta naša „Majka i Učiteljica“, kako je nazva sv. papa Ivan XXIII., i dalje je jedina čuvarica naše opstojnosti i naših prava. Zbog toga je i Crkva na udaru „progresivnih i liberalnih snaga“, a zapravo „YU-neokomunista“ koji vladaju ovom zemljom. I ti će napadi biti sve žešći, u to ne treba dvojiti. Jer dok Hrvat ima svoju Crkvu, biti će i Hrvatske. A Crkva u Hrvata čuva nam i obitelj, i jezik, i kulturu. Ali i prava naša!

Hrvati napuštaju zemlju djedova i otaca svojih. Ta je tragedija samo posljedica „urednog pražnjenja prostora“ za nečije tuđe interese. Rješenja postoje, ali ih nitko ne želi provesti (čast izuzetcima!).

Parlamentarna demokracija danas je u Hrvatskoj uređena kao 1989. godine, tj. dvije najveće stranke HDZ i SDP (zapravo sestrinske stranke nastale iz krila Saveza komunista Hrvatske, a dijelom i Jugoslavije), NAPOKON su prerasle u za njih normalan odnos koji poznajemo pod nazivom SSRNH (zbog mlađih čitatelja = Socijalistički savez radnog naroda Hrvatske). A tima nikada ništa nije značila Hrvatska, pa čak niti „socijalistička“.

A, u Hrvatskom (nekoć i Državnom) saboru sjede i „velike hrvatine“, „vitezovi“, „domoljubi“ i tako redom „veliki vjernici - istambulci“, „demografkinje“ (možda demagoginje?), koji eksperimentiraju na nama.

Rješenja za opstanak naroda i države ipak postoje:

1. Ukinuti radnu nedjelju, odmah!
2. Mladim ljudima po završetku školovanja omogućiti zaposlenje, odmah!
3. Poticati podizanje obiteljskih poljoprivrednih gospodarstava (OPG). Osigurati tim ljudima prostor, plodnu zemlju, dati im sjeme, sadnice i druge materijale za reprodukciju, zaštitna sredstva, te osigurati otkup proizvoda, a kada navrše 60 godina života dati im mirovinu.

4. Svakoj ženi koja rodi treće dijete dati mogućnost statusa majke-odgojiteljice s pristojnom mirovinom.
5. Omogućiti Hrvatima da napokon SLOBODNO izražavaju svoju ljubav prema rodu svojem i jednoj Domovini.

Dr. sc. Ivan Poljaković: Dženderizam je glavni uzročnik negativnog demografskog prirasta

Sve je to povezano, Istanbulska konvencija, niska stopa prirasta, iseljavanje. Na Novi Zeland sam otišao 1996. upravo kada je u toj zemlji počela dženderistička propaganda, 12 godina prije nego u Hrvatskoj (HDZ-ova vlada 2008. uvodi Zakon o suzbijanju diskriminacije i tako prvi put u zakonodavstvo uvodi pojam roda). Ja sam se počeo baviti pseudoznanstvenom rodnom teorijom krajem 90-ih godina, dok u Hrvatskoj još nitko o tome nije ni čuo. A zbog raskrinkavanja dženderizma, tri mjeseca prije nego je Judith Reisman došla u Hrvatsku, ja sam bio suspendiran na Sveučilištu u Zadru. Dakle, stjecajem okolnosti, vrlo dobro sam upoznat s dženderizmom, koji je glavni uzročnik negativnog demografskog prirasta.

Stoga, ipak moram nekoliko riječi prvo reći o dženderizmu (rodna ideologija je nezgrapnan termin jer se iz tog termina ne mogu izvlačiti izvedenice kako što su imenice, pridjevi i sl., uostalom radi se o totalitarizmu pa je riječ koja završava na -izam i najprikladnija). Porazno je koliko malo ljudi razumije o čemu se ovdje radi.

Ukratko, Aleister Crowley, po mnogima osnivač modernog sotonizma, kako sam piše, primio je poruke od jednog duhovnog bića dok je boravio u Egiptu 1904. Sve te poruke je pomno zapisao u knjizi nazvanoj Knjiga zakona, čije je vrhunsko načelo "čini ono što želiš, to je sav zakon". Prema tvrdnjama autora knjige to duhovno biće je proglasilo njega, Aleistera Crowleya, prorokom Novog doba. Sa svojim partnerom Victorom Neuburgom prakticirao je sadomazohizam, a inače se kao guru bavio tzv. "čarobnim seksom" što je uključivalo sodomiju, pedofiliju i druge perverzije.

Crowley je imao utjecaja na mnoge ljude, pa tako i na poznatog pseudoznanstvenika

Alfreda Kinseya, inače doktora zoologije, kojeg su inspirirali Crowleyevi dnevni "čarobnog seksa". Alfred Kinsey je 1948. objavio svoj "znanstveni" rad pod naslovom Seksualno ponašanje ljudskog mušjaka, a 1953. i Seksualno ponašanje ljudske ženke. Za njega su svi spolni odnosi, uključivši i zoofiliju (seks sa životinjama), bili sasvim normalni dio spolnosti, a silovanje male djece od 2 mjeseca pa do 15 godina je u svojim radovima prikazao kao "znanstvene" eksperimente. John Money, privržen učenik Alfreda Kinseya, pak prvi provodi medicinski eksperiment u kojem se jednom dječaku odstranjuje penis, a spol mu se prenamjenjuje u ženski. Money je 1972. godine objavio falsificirani "znanstveni" rad u kojem je tvrdio da je prenamjena muškog u ženski spol savršeno uspjela. Naravno, to je bila laž, dječak kao i njegov brat bliznanc su kasnije izvršili samoubojstvo.

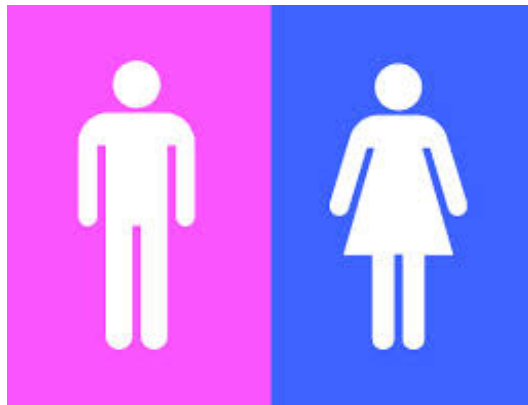

John Money je bio prvi koji je u opisu prenamjene spola koristio izraz "rod", koji se do tada koristio samo u gramatici (muški, ženski i srednji rod). Prema njemu rod je autonoman psihološki fenomen neovisan o spolu, genima ili hormonima. Ovaj fabricirani rad je imao velikog utjecaja na teoretičare koji su navodili slučaj Joan (pseudonim dječaka na kojem je Money eksperimentirao) kao krunski dokaz svojim rodnim teorijama. Od poznatijih pobornika rodne teorije treba spomenuti Simone de Beauvoir, Michael Foucaulta i Judith Butler.

Dženderizam je najperfidniji, najpodmukliji i najopasniji totalitarizam u povijesti ljudskog roda. Tri su njegove najvažnije odlike: laž, neprepoznatljivost, i postupnost. Naravno, strategija dženderizma je potpuno drugačija od fašizma i komunizma pa ga je i stoga teško prepoznati. Dokaz tomu je to što u Hrvatskoj još uvijek vrlo malo ljudi razumije samu bit dženderizma. To se vidjelo i na tumačenju i prijedporima oko Istanbulske konvencije. Njena svrha uopće nije zaštita žena od nasilja, već isključiva i jedina svrha te konvencije je stvoriti zakonski okvir za daljnje promicanje dženderizma i stezanje omče oko vrata hrvatskom narodu. Priča oko zaštite žena je samo kamuflaža.

Da ne bude zabune, cilj svih ovih "praktičara" i "teoretičara" ostaje isti, sve nastrane

spolne devijacije prikazati kao nešto ne samo normalno, već i poželjno, a to mogu jedino ako pod krinkom roda ono što je abnormalno prikažu kao nešto normalno, a spol denunciraju kao zaostalu odrednicu patrijarhalnog zadržtog društva. Za sada su LGBT+ aktivisti uspjeli skinuti istospolnost s liste duševnih bolesti, ali sve druge spolne devijacije se i dalje tretiraju kao bolesti.

Međunarodna statistička klasifikacija bolesti (ICD-10 v. 2016.) i dalje vodi transseksualnost (F64.0), dualni transvestizam (F64.1), poremećaj rodnog identiteta od djetinjstva (F64.2), drugi poremećaji rodnog identiteta (F64.3), fetišizam (F65.0), fetišistički transvestizam (F65.1), egzibicionizam (F65.2), voajerizam (F65.3), pedofilija (F65.4), sadomazohizam (F65.5), i sl., pod duševne bolesti (vidi poglavlje V, ICD-10 v. 2016.). Čak je i za istospolce predviđena mogućnost liječenja, samo ne pod nazivom "istospolnost", već pod nazivom "egodistonička seksualna orijentacija" (F66.1), od čega pate oni koji su svjesni svoje seksualne orijentacije, ali je žele promijeniti. Drugim riječima, ako istospolac ne želi promijeniti svoju seksualnu orijentaciju, onda je on zdrav, a ako želi, onda je bolestan. Zamislite kada bi se isti kriterij primjenjivao i na šizofreničare, pedofile, nekrofile i druge duševne bolesnike. Bolesni bi bili samo oni koji su svjesni svoje bolesti. Npr. ako bi pedofil mislio kako je on potpuno zdrav, onda bi on i bio tako tretiran. Na kraju krajeva i to je samo jedan rod.

Dženderizam se, pojednostavljeno rečeno, svodi na promoviranje duševnih bolesti, a porastom duševnih bolesti Dženderizam Dženderizam je najperfidniji, najpodmukliji i najopasniji totalitarizam u povijesti ljudskog roda. Tri su njegove najvažnije odlike: laž, neprepoznatljivost, i postupnost. Naravno, strategija dženderizma je potpuno drugačija od fašizma i komunizma pa ga je i stoga teško prepoznati. Dokaz tomu je to što u Hrvatskoj još uvijek vrlo malo ljudi razumije samu bit dženderizma. To se vidjelo i na tumačenju i prijeporima oko Istanbulske konvencije. Njena svrha uopće nije zaštita žena od nasilja, već isključiva i jedina svrha te konvencije je stvoriti zakonski okvir za daljnje promicanje dženderizma i stezanje omče oko vrata hrvatskom narodu. Priča oko zaštite žena je samo kamuflaža. sigurno nećete zaštititi žene, već obrnuto. Postoje na stotine znanstvenih radova koji neupitno dokazuju da istospolnost i drugi poremećaji spolnosti znatno povećavaju rizik od drugih psihičkih bolesti i neuroza koje često onda dovode do zlostavljanja, ubojstava i samoubojstava (detaljnije o tome vidi (Ne)znanstvenost rodne teorije). Zato Istanbulska konvencija nema ništa sa zaštitom žena, već naprotiv, dugoročno omogućuje još veće nasilje nad ženama, naravno, i nad muškarcima i djecom.

Druga stvar koja se krivo interpretira je predodžba kako je Istanbulska konvencija uperena protiv kršćanstva. Indirektno da, ali ona je u prvom redu uperena protiv čovječanstva. Ne radi se ovdje o nekoj progresivnoj ideji nasuprot "nazadnom" kršćanstvu, već se radi o umobolnoj ideji nasuprot zdravom razumu. Zato dženderizam neće pogoditi samo katolike, već i sve one ateiste, agnostike i pripadnike bilo koje druge religije koji su se dali zavesti. Dženderizam agresivno, intenzivno i sustavno propagira sve seksualne devijacije kao nešto normalno i poželjno, a istovremeno svaki dan samo od kopnice (AIDS) umire 8000 ljudi, ili 3 miliona godišnje (Hitler je za dženderiste bio "mala beba"), prema službenim podacima Aids Research Alliance, međunarodne organizacije za liječenje i sprečavanje kopnice. Dakle, smrt uzrokovana ovom bolešću, koja se uglavnom prenosi istospolnim snošajima, pogodit će isto tako ateistu, kao i katolika. Zbog toga, iako ona jeste uperena protiv kršćanstva, ona je u prvom redu uperena protiv čovječanstva. Onaj tko zagovara uvođenje pojma "rod" u zakonodavstvo ili je naivan, ili pokvaren.

No, dženderizam ne ubija samo pojedince, već i cijele narode. U Hrvatskoj je od 2008. do 2018., za samo deset godina, broj negativnog prirasta pučanstva s -8.000 narastao na -18.000, više nego dvostruko. Dovoljno je malo matematike da izračunate kako za 100 godina više neće biti Hrvata ako se takav trend nastavi. Upravo su tragikomične mjere koje Vlada poduzima u svezi s demografijom, a one su tragikomične zato što Vlada ne shvaća da se promicanjem dženderizma narod vodi k izumiranju. Stoga ne možete zagovarati demografsku obnovu, a istodobno promicati dženderizam, jer su to dvije suprotnosti. Demografiju neće popraviti nikakve mjere (Nijemci imaju 152 mjere za demografsku obnovu, a u isto vrijeme imaju najviši negativni prirast u Europi) sve dok se ne shvati da će Hrvati (kao i drugi narodi) imati više djece tek kada se ostvare uvjeti za stvaranje stabilne i moralno odgovorne obitelji, baš onakve obitelji kakvu dženderisti žele uništiti.

Teško mi je ovo bilo kraće sumirati, ali sada dolazimo do predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović i demografske politike. Predsjednica nije svjesna povezanosti, odnosno suprotnosti između dženderizma i demografskog oporavka. Ona promiče kontracepciju (dženderističku prvu veliku pobjedu, trebalo bi mi više prostora to šire objasniti), pobačaj, i druge dženderističke postulate (zagovarala je potpisivanje IK), a kritizira Vladu zbog neučinkovitosti što se tiče negativnog demografskog prirasta. To vam je kao kada bi netko kritizirao Vladu što ne osigurava pitku vodu građanima, a u isto vrijeme bi ta osoba stavljala cijankalij u izvore vode.

Iz vlastitog iskustva mogu reći ono što malo njih u RH znaju. Kada sam otišao na Novi Zeland 1996. bio je to mali raj na zemlji. Udarne vijesti dana bile su nasukivanje kitova, spašavanje konja koji bi pao u živo blato, ili spašavanje mačke koja nije mogla sići s visoke palme. Nakon samo 10 godina agresivnog propagiranja dženderizma, (2006. kada sam se vratio u RH), svakidašnje vijesti su bile ubojstva, silovanja, nasilje nad ženama, naravno i djecom i muškarcima, obiteljska nasilja, samoubojstva, i sl. ,

više se nije govorilo o kitovima i mačkama.

Isključivi i jedini krivac za povećanje nasilja (općenito, ne samo nad ženama), kao i negativan prirast stanovništva je dženderizam, koji sustavno propagiraju svi važniji politički čimbenici u RH uključujući i Predsjednicu. Kakve to konsekvence ima za ekonomiju, zdravstveni, mirovinski, ali i sigurnosni sustav nije teško dokučiti. Mi smo trenutno na omjeru 1:1 (1 radnik, 1 umirovljenik), a trebalo bi biti 3:1. Ukratko, neće nam trebati nikakav sustav, jer nas neće biti.

Ovakva dženderistička politika vodi k propasti i izumiranju Hrvata. Dio Aucklanda u kojem sam živio zvao se Howick, a sada ga ljudi zovu Chowick, jer su sve Kinezi, više nema Kiwija (Novozelandčana). S ovakvim političarima nas čeka slična sudbina. Onoga momenta kada se čovjek okrene protiv prirodnih zakona, vjerovao on u Boga ili ne, on osuđuje sebe na propast.

Davor Dijanović

Prilog je dio programskoga sadržaja "Događaji i stavovi", sufinanciranoga u dijelu sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija.